

злодѣяства за невѣрваніе? — Невъзможно, отговаряше вуйка ми. — Ахъ, ха, ха! невъзможно, казвашъ ты! ты нищо незнаешъ! ахъ, ха, ха, ха! думаше пїяный старецъ и ся смѣеше презъ глава, ами ако да ти кажъ че има близо двацѣтъ години, отъ когато една нещастна калугерница е живъ заровенъ въ една изба подъ черквата, какво бы ми отговорилъ ты? пакъ невъзможно хъ? ахъ, ха, ха! и продължаваше калугериньтъ да ся смѣе. На тѣзи думы азъ замръзнахъ на мѣстото си. — Е, и ты, остави тѣзи празни дръканици, отвърна вуйка ми, върви ги казвай на умрѣлитъ, менъ не. — Ба на тебе ти ги казвамъ азъ, здравъ и живъ шо си, азъ шо ти казвамъ тебе; мене глѣдай. Това е тѣй истина, както е истина, че ся прекръстямъ на прѣдети — и калугериньтъ ся кръстяше; и знаешъ ли какво беше вината ѝ? Искаше да побегне съ единъ младъ войскаринъ. — И отъ тогива двацѣтъ години цѣли стои тамъ жива заровенъ. — То ся знае! даватъ ѝ да яде и да пїе, колкото да не умрѣ!... когато си докарамъ на ума!...

— И повече какво е говорилъ отецъ Исидоръ не знаѣтъ. Причерне ми на очитѣ и азъ побѣгнахъ отъ тамъ. Искахъ да отмахна изъ ума си тѣзи страшнѣ тайнѣ, която тѣй ненадѣйно научихъ, но не бѣ възможно. Сичката ноцъ не заспахъ, скачахъ като въ полуда и мѣсто не намирахъ да ся успокоѣъ, сякашъ че съвѣстѣта мя бѣше като да съмъ сторилъ голѣмо зло. Въ минутитѣ на туй изумленіе, написахъ онова писмо и сутриньта рано пуснахъ го въ копїата на пощата — тогисъ сякашъ ми отлекна на душата. Остатокътъ ви е знайно.

Якнѣтъ прегърна изново тогози момака и толкосъ го обикна вече като братъ. Зе го въ къщата си при себе си и не щеше отъ него да ся разлѣчи.